

"SOCIALISME, waarheen we ons ook wenden."

De Duitse "Metallarbeiterzeitung", een van de "socialistische" bladen, die 't krachtigst de oorlogspolitiek in 't oude keizerrijk ondersteunde, schreef in haar nummer van 7 Nov. 1914:

"Een nieuwe tijd is aangebroken. De oorlog heeft in korte tijd andere menschen van ons gemaakt. Dat geldt zonder onderscheid voor "hoog" en "laag". Solidariteit overal! Socialisme, waarheen we ons ook wenden....."

1934..... Dr. Ley, de leider van 't "Arbeitsfront" is 't er roerend mee eens. Hij zegt: "Socialisme was er reeds van 1914-18, en dit socialisme zou men ten allen tijde weer terug kunnen krijgen, indien het Duitse volk slechts wilde.

Hij bedoelt dan waarschijnlijk, dat allen in de loopgraven door dezelfde luizen gebeten worden en dat men gezamenlijk aan 't granaatvuur geofferd werd! En dit socialisme kan 't "Duitse volk" ieder oogenblik terugkrijgen! We vreezen het ook!

P. I. C. PERSDIENST VAN DE GROEP VAN INTERNATIONALE COMMUNISTEN

Deze persdienst verschijnt minstens één maal per maand. Stuur ons uw vrijwillige bijdrage.

DOELSTELLING:

De ontwikkeling van het kapitalisme voert tot steeds heviger crisissen, welke in steeds groter werkdruk en toekoms dijnere ontwikkeling van het productieapparaat kan mitdrinking vinden, waardoor miljoenen arbeiders buiten de productie staan en aan de uit-hongering zijn prijsgegeven. De toenemende verarming en de steeds groeiende onberisheid

van bestaan dwingen de arbeidersklasse den strijd voor de communistische productiewijze aan te binden. De groepen van Internationale Communisten werken de arbeiders in deze strijd op. Dit behoeft en de leiding van productie en distributie volgens algemeen geldende, maatschappelijke regels ZELF ter hand te nemen, om DE ASSOCIATIE VAN VRIJE EN GELIJKE PRODUCTIEN te verwesenlijken. De groepen van Internatio-

nale Communisten zien den wezenlijken vooruitgang der arbeidersbeweging in de ontwikkeling van het zelfbewustzijn der arbeiders. Daarom plaatsen ze zich tegenover de lidspolitiek van de parlementaire partijen en van de vakbeweging en stellen de leuze: "ALLE MACHT AAN DE ARBEIDERSRADEN! DE PRODUCTIE IN HAN- DEN VAN DE BEDRIJFS- ORGANISATIES!"

Zevende Jaargang No. 9. Juni 1934 No. 2.

ALLE MACHT AAN DE ARBEIDERSRADEN! DE PRODUCTIE IN HANDE DER BEDRIJFSORGANISATIES!

ORLOGSVERHINDERING.

Een onzer lezers schrijft ons: "In "Marxistische Geschriften" No. 1 las ik het volgende over "Oorlogsverhindering": "We kunnen meerdere richtingen onderscheiden, die zich met dat vraagstuk bezig houden. Een ding hebben alle groepen gemeen, dat is n.l. de illusie, dat zij zonder het kapitalisme aan te tasten, waarvan de oorlog een van de begeleidingsverschijnselen is, in staat zullen zijn de oorlog in de toekomst te verhinderen." Nu is mijn vraag: "Als men het militarisme bestrijdt, dan bestrijdt men toch ook indirect het kapitalisme?" Onder aan de bladzijde wordt trouwens ook bewaerd, dat het kapitalisme niet zonder wapenning kan bestaan. Verder: "Vandaar, dat onze strijd tegen de oorlog niet gericht moet zijn tegen het militarisme, maar tegen het kapitalisme." Hieruit trek ik deze conclusie: "Dietsweigerig, hetzij persoonlijk of massaal, of sabotage van munitiefabrieken heeft geen nut", wat ook in het begin van het artikel staat. Toch zie ik er wel degelijk het nut van in om b.v. een wapenfabriek planmatig te saboteeren (natuurlijk niet één fabriek, maar allemaal) en om dienst te weigeren. Want, als er geen oorlogsmateriaal is, kan het kapitalisme niet gedeien, zegt het artikel. Ik zou graag hierover jullie meening hooren."

De vraag waar het hier om gaat is dus in de eerste plaats deze: "Op welke wijze kan de oorlog doeltreffend worden bestreden?"

Deze vraag kan pas dan worden beantwoord als men de oorzaken van de oorlog kan aanwijzen. Want de oorlog kan, als ieder ander verschijnsel slechts daardoor werden bestreden, dat men de oorzaken wegneemt. Wat zijn nu de oorzaken van de oorlog?

De meest voor de hand liggende en meest oppervlakkige opvatting, die vooral bij de burgerlijke pacifisten aanhang vindt, is deze dat de oorlog het gevolg is van de slechtheid van de mensch. De menschen zijn van nature bloedddorstig, ze willen altijd en eeuwig vechten. De oorlog kan dus alleen worden bestreden door de roofdiernatuur van de menschen te bestrijden,

we moeten ons daarom voortdurend oefenen in geduld, lijdzaamheid, verdraagzaamheid en de heele reeks van loffelijke eigenschappen die de schapen zoo gunstig bij ons doen afsteken. Het zou niet noodig zijn deze bekrompen opvatting in herinnering te brengen wanneer hij niet ~~de~~ de grondslag vormde van de denkwijze van groote groepen antimilitaristen, die hem vol verachting afwijzen zoodra hij klaar wordt uitgesproken. Want wat is de tactiek die uit deze opvatting voortvloeit? De mensch heeft een roofdieren-natuur; wijzelf natuurlijk niet, anders zouden we geen antimilitaristen zijn. Onze taak is nu onze medemenschen tot ons eigen zedelijk peil te verheffen, dat doen we door het woord, maar natuurlijk het beste door het voorbeeld, de daad. Dat wil dus zeggen, we gaan dienstweigeren. De persoonlijke dienstweigeren als middel om de oorlog te bestrijden is dus slechts een uiting van deze burgerlijke opvatting. Natuurlijk hoeft persoonlijke dienstweigeren dat niet te zijn. Het kan zijn, dat iemand het beroep van soldaat zoo tegen de borst stuit, dat hij dienstweigert. Dan is het echter geen kwestie van tactiek, maar van een zuiver persoonlijk gewetensconflict, zoo iemand weet heel goed dat hij door zijn daad in het geheel niet aan oorlogsbestrijding doet, dat hij voor de maatschappij volkomen waardeloos is. Persoonlijke dienstweigeren als anti-oorlogsmiddel komt echter steeds voort uit de typisch-burgerlijke opvatting van de slechtheid van de mensch.

Waarom is nu deze opvatting burgerlijk en fout? Omdat hij een objectief feit af wil leiden uit een subjectieve waanvoorstelling. Want in de eerste plaats is "slechtheid" geen objectief, maar een subjectief begrip. Als een soldaat de oorlog in gaat, spreekt de een van bloeddorst, de ander van vaderlandsliefde. Zulke voorbeelden zijn er bij duizenden, zooals ieder weet. Of een persoon of een daad goed of slecht is, hangt niet alleen af van die persoon of daad, maar ook van de gezichtshoek waaruit we ze beschouwen. De menschen handelen niet goed of slecht, ze handelen alleen maar natuurlijk, d.w.z. zooals denkende wezens onder bepaalde omstandigheden moeten handelen. Goed of slecht is niets dan een waardeeringsoordeel van ons. Willen we de daden der menschen veranderen, dan kunnen we niet volstaan met de waardeering van die daden te veranderen, we moeten de omstandigheden veranderen waaronder die daden plaats vinden. Willen we de oorlog bestrijden dan gaat dat niet door hem "slecht" te verklaren, neen, we moeten de materiele, de economische oorzaken van de oorlog wegnemen. Wat zijn deze?

De oorzaken van de oorlog liggen in de belangentegenstellingen tussen de staten. Weten we eenmaal dat de oorzaken van de oorlog van economische aard zijn, dan bevat deze uitspraak verder geen nieuws. We moeten vragen: "Waar komen die belangentegenstellingen vandaan?"

De ~~xxxxxi~~ wortel van deze belangentegenstellingen moeten we zoeken in het economische leven, in het bedrijfsleven dus. Door welke krachten wordt dit beheerscht?

Het tegenwoordige economische stelsel wordt daardoor gekenmerkt, dat het een productie is om winst, d.w.z. dat de rentabiliteit van het kapitaal de basis van de productie vormt. In de "Bewegingswetten van het kapitalistische Bedrijfsleven" is uiteengezet hoe iedere kapitalist, door de concurrentie wordt gedwongen te trachten de maatschappelijk gemiddelde winst te bereiken, of zelfs hierboven extrawinsten te maken. Immers zijn winstpercentage bepaalt hoeveel dividend hij uit kan keeren en de groote van zijn dividenden bepaalt de feitelijke waarde van zijn kapitaal. Het streven naar een hooger winstpercentage beteekent het streven naar hooger productiviteit, beteekent dus rationalisatie, beteekent dat hij steeds meer machines in gebruik neemt in verhouding tot het aantal arbeiders. Zijn winstpercentage stijgt daardoor, maar dat van zijn concurrenten daalt omdat de daling in de concurrerende bedrijven de stijging in de gerationaliseerde bedrijven overtreft. Naarmate het maatschappelijk gemiddelde winstpercentage daalt wordt de concurrentiestrijd scherper want bedrijven die beneden dat percentage dalen zijn nu veel dichterbij de totale ondergang dan oorspronkelijk was. En ook de industrieën die nog wel dat percentage bereiken staan er slechter voor dan vroeger. Tenslotte moeten de verschillende staten maatregelen nemen om hun industrieën te beschermen en zoo voor de ondergang te behoeden. Deze bescherming gaat echter ten koste van andere staten en industrieën, zoowel de tegenstellingen tusschen de verschillende bedrijfstakken in een land, (industrie, handel, landbouw, enz.) als die tusschen de landen onderling worden verscherpt, doordat de bescherming in het binnenland hogere prijzen en dus hogere productiekosten meebrengt, die in het buitenland stilletzamen van de handel ontkrimping van het afzetgebied. Echter kunnen deze protectiemaatregelen niet worden opgeheven, het land dat daartoe zou overgaan, zou zijn heele industrie te gronde richten. Dus blijven ze bestaan, tot de toestand zich zoo heeft verscherpt, dat de verschillende landen, kost wat kost, de internationale markt voor zich open moeten stellen, echter kunnen ze slechts door militair geweld de andere landen dwingen hun toelagen af te breken - de oorlog is er. De economische oorzaken van de oorlog liggen dus in de winstproductie, d.w.z. in het kapitalisme. De oorlog kan slechts worden bestreden door het kapitalisme te bestrijden. En het kapitalisme kan worden bestreden omdat het een anarchisch meïs dat in onze tijd overmin thuishoort als de trokshuit of de onbestuurbare luchtballon. Want terwijl de productie gemeenschappelijk is, hoerscht nog steeds privaatrecht. Terwijl het productieapparaat enorme hoeveelheden goederen kan vervaardigen, lijdt de groote massa honger. Dat alles zijn voor ieder duidelijk zichtbare symptomen, dat het tegenwoordige economische systeem niet meer past bij de tegenwoordige productiewijze, maar ermee in schrillo tegenspraak is gekomen. En daarom zal het verdwijnen.

De lezer merkt nu op dat men door de oorlog te bestrijden toch tevens het kapitalisme bestrijdt omdat het kapitalisme zonder oorlog niet kan bestaan. Inderdaad kan het kapitalisme zonder oorlog niet bestaan, maar dat komt niet omdat het op de oorlog berust, maar omdat overal daar waar een kapitalistische productiewijze is, de oorlog onafwendbaar moet komen. Het kapitalisme berust niet op de oorlog maar de oorlog op het kapitalisme.

Maar als nu op een gegeven moment de oorlog voor de deur staat en de arbeiders slagen erin deze te verhinderen, hebben ze dan niet tegelijkertijd het kapitalisme afbreuk gedaan? Dat is zeker het geval. Wanneer op zo'n oogenblik de arbeiders in beweging komen voor de vrede, zal de bourgeoisie niet aan hun eischen tegemoet kunnen komen. De vijandelijke legers staan aan de grens, de bourgeoisie moet hen bestrijden op straffe van ondergang. Komt er dan ook verzet van de arbeiders, dan moet dat kost wat kost worden onderdrukt. De bourgeoisie roept daarvoor al zijn machtsmiddelen in het geweer, mobiliseert de middenstand en die deelen en de arbeidersklasse die aan het kapitaal blijven hangen en gebruikt hen om de onwillige arbeiders door fusillades of hoe ze maar kunnen te dwingen het verzet op te geven. De bourgeoisie zal daarbij geen middel ongebruikt laten omdat het voor hem een levenskwestie is en zal de strijd niet opgeven zoolang hij die nog kan voeren. Willen de arbeiders deze strijd dan ook winnen, dan zullen ze de bourgeoisie op leven en dood moeten bestrijden, ook met gebruikmaking van alle beschikbare middelen, waaronder natuurlijk de algemeene werkstaking de eerste plaats inneemt. En zo zullen door moeten gaan met strijden tot ze de bourgeoisie volkomen uit zijn heerschende positie hebben verdreven en zelf de macht in handen hebben genomen, d.w.z. de proletarische revolutie hebben volbracht. Slagen ze daarin niet, dan is de oorlog onvermijdelijk. Sabotage van munitiefabrieken en algemeene dienstweigering spelen dan ook geen bijzondere rol. Het spreekt vanzelf dat de arbeiders die in strijd zijn met de bourgeoisie zich niet bij het leger aanmelden, daar wordt niet eens over gepraat. En de arbeiders moeten niet alleen de munitiefabrieken stilleggen, maar alle bedrijven, willen ze succes hebben.

Hebben de arbeiders eenmaal de overwinning behaald, dan zullen ze waarschijnlijk toch oorlog moeten voeren tegen de buitenlandse bourgeoisie, die met zijn lefere oprukt. Maar dat gaat dan onder geheel andere omstandigheden dan bij een gewone oorlog, de soldaten van het vreemde leger komen voortdurend met de bevolking in aanraking en het zal niet lang duren of ze vechten niet meer, maar planten zelf de revolutie naar het eigen land over.

We willen hiertoe niet zeggen dat een dergelijke gang van zaken als we hier hebben getoekend bij de komende oorlog waarschijnlijk achtent. Integendeel, het ziet er naar uit of verzet van de arbeidersklasse geheel zal ontbreken. Dan echter is ook individueel verzet, zoals dienstweigering of sabotagedaden vruchteloos. Slechts de massa kan de kracht ontwikkelen die nodig is om een oorlog te voorkomen.

Opmerkingen van kameraden over artikels in het P.I.C. stellen we zeer op prijs. We zijn daardoor in de gelegenheid om onvolkomenheden en onduidelikheden te verbeteren en zoo het P.I.C. beter aan zijn doel te doen beantwoorden. Als iemand wat te zeggen heeft, laat het hem dan doen!

DE GEEST DER HUNNEN IN EUROPA. of: historisch-materialistische niet-..... sone geschiedschrijving.

Dat het marxisme bankroet is, is tegenwoordig algemeen bekend. Van ultrarechts tot ultralinks, van Adolf Hitler tot in de uiterste linkerhoek van de anarchistische beweging is men het er over eens. Natuurlijk moet er voor dit marxisme wat beters in de plaats geleverd worden. Een van de groepen die zich hier voor inspant is die rondom het maandblad "Bevrijding", "gewijd aan de verdediging van het socialisme". Het was in dit maandblad, dat we een artikel vonden van B. Gubbel: "De Geest der Hunnen in Europa", dat door de redactie ons volgt wordt aanbevolen.

"Ofschoon onderstaand artikel van kameraad Gubbel o.i. al te simplistisch en te eenzijdig is, meenen wij toch het te moeten publiceeren, omdat het op een belangrijk vraagstuk een interessanten kijk geeft, en eenige feiten naar voren brengt, waarmede gewoonlijk geen rekening gehouden wordt."

Vergissen we ons niet in de redactie van "Bevrijding", dan komt deze waardeering voort uit de principieel - niet - marxistische methode van Gubbel. Laten we hem zelf aan het woord:

"En nu komen daar socialisten - niet alle, maar toch zeer vele - en gelooven, geheel onbekend met deze samanhang en de geweldige macht van traditie en opvoeding, de wereld slechts te kunnen verklaren vanuit een klassentheorie, en haar door economische veranderingen een bepaalde richting te kunnen geven. Een poging, die, zoals iedereen op het oogenblik moest beseffen, radikaal schipbreuk heeft geleden. 's-Menschen handelingen zouden bepaald worden door zijn klassen-standpunt? De proletariër zou steeds solidair zijn met den proletariër? Welk een schoone, aan den schrijftafel van den idealistischen kamergoleerde uitgedachte droom!"

Gubbel gaat dan ook bij zijn methode niet uit van economische, klasse- of productieverhoudingen, maar van traditie en opvoeding, en komt daarbij inderdaad tot verrassende resultaten. We weten niet goed, wat we bij deze indrukwekkende poging het socialisme te vernieuwen het meest moeten bewonderen, de methode, of de resultaten. Wel zijn ze geen van beiden volstrekt nieuw. De methode om de geschiedenis uit geestelijke motieven van de menschen te verklaren, is zelfs ouder dan het marxisme. En ook vele van Gubbels conclusies waren al eerder bekend. Zoo zouden b.v. de volgende uitlatingen heel goed tijdens de wereldoorlog door het een of ander propagandabureau van de ententemachten kunnen zijn gepubliceerd:

"Maar de traditie van den ouden veroveraar Attila werd ook door dit volk van Hunsche oorsprong, de Pruisen, instand gehouden, en voortgezet. Eeuwen lang heeft een kleine laag Oost-Pruisische jonkers kans gezien een in aantal veel sterker volkslaag, burgers, boeren en arbeiders met bijna absolute willekeur te regeren. Op dezelfde wijze als dit het den Hongaarschen magnaten steeds weer gelukt is en nog altijd gelukt."

Het Pruisische jonkerschap heeft bovendien nog met zijn verderfelijken geest van niets ontziende heerschzucht het geheele groote Duitse volk vergiftigd, en dezen geest zelfs doen doordringen tot in Beieren en aan den Rijn, waar deze voor 1866 ternauwernood was.

De overeenkomst tusschen de Pruisen, de Hongaren en de andere volksrassen, bij wie de traditie der Hunnen en Tartaren is blijven voortleven, is inderdaad frappant. Het waren Pruisische al-Duitse aanbidders van het bruut geweld, die in hun geschriften reeds voor den wereldoorlog voorstelden, vreemde gebieden zecals Noord-Frankrijk tot aan het Kanaal, Checho-Slowakije enz. te veroveren en de daar wonende niet-Duitse bevolking naar andere streken te voeren, of ten minste onvruchtbaar te maken."

En wat verderop:

"Ook de Duitschers zijn, wanneer ze gedurende eenige generaties aan de Pruisische sfeer onttrokken zijn, werkelijk voor rede vatbaar. Een goede tweehonderd jaar volksgemeenschap met de Franschen waren genoeg, om de Elzaschers volkomen ongevoelig te maken voor de daarop volgende vijftig jaar van geconcentreerde Pruisische drilpogingen. Voor de Rijnlanders was de tijd der Fransche heerschappij te kort. Ze konden tenminste gedeeltelijk voor het Pruisendom teruggewonnen worden; al hoe wel, naar men zegt, de weerstand in Keulen b.v. weer duidelijk merkbaar werd."

Gubbel zijn methode en zijn conclusies zijn dus geen van beide volkomen nieuw, maar wat bewonderingswaardig is, dat is de stoutmoedigheid waarmee hij deze methode toepast en er de meest onverwachte en verrassende conclusies mee weet te trekken. Om dit aan onze lezers, die het Mainummer van "Bevrijding" niet gelezen mochten hebben, nog even te laten zien, zullen we in het kort Gubbels redeneering nog even weergeven:

Door klimatsverandering in de Gobiwoestijn worden Mongoolsche stammen gedwongen een nieuw vaderland te zoeken:

"In het jaar 372 waren de Hunnen het eerste Mongoolsche volk, dat de Wolga overtrok en in Europa binnenviel. .... ze trokken over Europa als echte veroveraars en slechte als krijgers, zonder zich te bekommeren om eenig kultuurwerk, daar ze dit niet begrijpen konden en onbeducht voor nederlagen, omdat ze niets te verliezen hadden. Volgens de gebruikelijke geschiedschrijving werden de Germaansche volken door den inval der Hunnen gedwongen eveneens als veroveraars op te treden en zich nieuwe woonplaatsen te zoeken. Daar is waarschijnlijk veel waars in. Maar veel dwang schijnt hiertoe niet noodig geweest te zijn. Snel en gemakkelijk maakten ze zich de beginselen der Hunnen eigen en trokken nu op hun beurt uit over het heele Westen. Ze verwoestten alle kultuurwerken die ze aantroffen, wierpen alle staten omver die op hun weg lagen, brachten zelf niets eigens in de plaats voor wat ze vernielden, en leidden een tijperk van diepen ondergang der kultuur in."

Het Mongoolsche bloed, schrijft Gubbel verder, is uit Europa verdwenen, maar de traditie van Attila bleef. Zoo b.v. over de Magyaren in Hongarije:

"In geen enkel deel van Europa heeft er de laatste duizend jaar een zoo sterke rassenvermenging plaats gehad als in het Donaubekken, vanaf Braunau, Hitlers vaderland totaan de Zwarte Zee toe. Wat steeds onvernietigd bleef was een aantal der machtigste Magyaren, wier aantal gering was, maar die een ijzeren energie en niets ontziende heerschzucht bezaten. Steeds weer hebben zij het rassenmengelmoes wat hen omgaf en waarover zij heerschten, de Hongaarsche taal opgedrongen en in hun heerschermethoden waren zij de traditie (die van Attila afstamde) trouw gebleven."

Van het oude aan de Hongaren verwante volk der Pruzzen is nog minder overgebleven. Zelfs de oorspronkelijke taal verdween, alleen de traditie bleef bestaan."

Deze Pruzzen zijn de Oost-Pruisen. "De traditie van den ouden veroveraar Attila werd ook door dit volk van Hunsche oorsprong, de Pruisen, instand gehouden en voortgezet. Eeuwenlang heeft een kleine laag Oost-Pruisische jonkers kans gezien een in aantal veel sterker volkslaag, burgers, boeren en arbeiders met bijna absolute willekeur te regeren. Op dezelfde wijze als dit het den Hongaarschen magnaten steeds weer gelukt is en nog altijd gelukt."

Want de traditie van Attila is niet alleen moord en doodslag, maar ook dat het :

"de massa van deze volkeren tot willige werktuigen van naar macht dorstende leiders maakt, doordat een slaafsche discipline ten opzichte van het bevel der aanvoerders als opperste mannelijke deugd beschouwd wordt."

Na op deze manier het nationaal-socialisme verklaard te hebben, rekent Gubbel nog even met het Marxisme af.

"De menschen handelingen zouden bepaald worden door zijn klassenstandpunt? De proletariër zou steeds solidair zijn met den proletariër? Welk een schoone, aan den schrijftafel van den idealistischen kamergeloorde uitgedachte droom!"

"En wie staan op het oogenblik voor de Duitsche concentratiekampen, bewaken de ongelukkige gevangenen, en mishandelen de nieuw aangekomenen? Het zijn de Duitsche proletariërs, slavenzielen...."

"Het is dezelfde soort proletariërs als die Russische, die onder Potlijeera de Joden van de Oekraïne uitmoordden, en dan later in de Tsjeka of de G.P.O. optraden."

"En waarom doen ze dit?" - "Ze zijn gewend om te gehoorzamen en blindelingsche discipline als manlijke deugd te beschouwen. Het is de aloude Duitsche, Hongaarsche, Turksche, kortom Hunsch-Tartaarsche discipline."

Tenslotte bewijst Gubbel dat zijn methode beter is dan het Marxisme, door het Marxisme te "verklaren". Het Marxisme heeft de betrekkelijkheid van alle burgerlijke en vroegere ideologieën laten zien, door zo te verklaren uit de economische verhoudingen. Gubbel verklaart op zijn beurt het Marxisme.... uit de traditie van Attila! Het Marxisme, dat "een nieuwe wereldorde wil schoppen door het veroveren van de politieke macht, gevolgd door de invoering van een Marxistische bureaucratie, die v a n b o v o n a a f door wetten en verordeningen deze nieuwe wereldorde, dit "socialisme", doet voort", dit Marxisme kon in de landen met een dieper vrijheidstraditie geen wortel schieten.

"Maar de landen, waarin de psychologische voorwaarden voor de diktatorische en militaire vorm van socialisme, het Marxisme, voorhanden waren, deze landen werden er spoedig door veroverd, zocals b.v. Pruisen, Rusland, Hongarije...."

Dan citeert hij nog uit het orgaan van de revolutionaire Spaansche landarbeiders, "La Tierra", van S. Canovas Cervantes :

"Niet is vreemder aan en ligt verder van onzen geest dan de leer van het marxistische socialisme, volgens de Russisch-Aziatische opvattingen. Dit laatste is een volk van slaven, dat nog geen cultuurtijperken doorloopen heeft. Wij zijn een ras van vrije menschen, het product van culturen die sinds eeuwen de humaniteitsgedachte in ons hebben doen wortelen.... De Spaansche revolutie is de anti-these van de Russische. Rusland verpersoonlijkt de tyrannie, is een bedieling der westersche cultuur, daar zijn rijk gebaseerd is op de marxistische dictatuur. Spanje belichaamt de hoogste individueele en kollektieve vrijheid."

Zeer verrassend is dan weer Gubbel's slotconclusie. Bij het lezen hebben we ons aldoor afgevraagd waar het naar toe moest: Oorlog tegen het Hunsche Hitler-Duitschland, of het kort en goed verbieden van alle marxistische organisaties, en in Amsterdam naast van Heutz een monument ~~xxx~~ zetten voor de Hertog van Alva, gewijd aan de hoogste individueele en kollektieve vrijheid. Maar Gubbel's conclusie luidt kort en bondig :

"Nieuwe opvoeding en zelfopvoeding zijn dus voor Duitschland het allereerst noodzakelijke. Ook de revolutie eischt "eenlang geduld"."

Hoewel Gubbel zijn methode meesterlijk beheerscht, zijn er toch een paar zwakke punten. Zoo heeft hij zich niet overal volkomen los kunnen maken van alle materie. Zoo b.v. heeft hij bij zijn schrijven over de traditie van Attila niet geheel afgezien van een heel stoffelijk iets, het Hunnenbloed. Zoo maakt hij o.a. de Pruzzen ('t vroegere Oost-Pruisen) uit voor een Hunsch volk. En hier openbaart zich direct weer de eeuwige vijandschap tusschen stof en geest. Want de Pruzzen waren geen Hunnen of Mongolen, maar rasechte Indo-Germanen, die samen met de Letten en Litauers een aparte groep vormden, nog het meest aan de Slaven verwant. Heeft Gubbel zich hier dus tot materialisme laten verleiden, als verontschuldiging kunnen we direct aanvoeren, dat zijn materialisme dan toch in ieder geval niet historisch is.

En zit het met "de traditie" niet eigenlijk net zoo? Want ook de traditie is materie, ze stam uit de zeer stoffelijke maatschappelijke verhoudingen van het voorgeslacht, en is alleen kenbaar aan haar stoffelijke verschijningen in het heden, in taal, gebruiken en maatschappelijke instellingen.

En weer zien we hier een van de zwakke kanten van Gubbel's werk. Want de traditie van gehoorzamen en commandeeren, die Gubbel laat stammen van de barbaarsche Germanen, Hunnen, en van Attila, deze geestelijke schepping van Gubbel zelf, verdraagt zich niet met de materie die we bezitten omtrent de verhoudingen bij de barbaren, die geen slavernij kenden en geen klassen, wier bezit grootendeels nog gemeenschappelijk was, die zichzelf volkomen democratisch bestuurden en wier zelfgekozen koming of legeraanvoerder alleen bij veldtochten wat te commandeeren had en ieder oogenblik afzetbaar was. Ook is het niet waar dat de Germaansche barbaren "alle cultuurwerpen verwoestten, die ze aantreffen", ze hebben juist de ondergaande Romijnsche cultuur nieuw leven ingeblazen, en de "traditie" van uitbuiting en gehoorzaamheid aan de heerschers, niet van Attila, maar van die oude Romijnsche staat overgenomen. Bij dit overdragen van die traditie heeft de Christelijke Kerk een belangrijke rol gespeeld.

De materiele ondergrond van Gubbel's betoog zien we dus volkomen verdwijnen, maar juist daardoor komt aan het licht dat zijn "traditie van Attila" niet met de stof, niets zelfs met Attila te maken heeft, maar een meesterlijke schepping is van Gubbel zelf, regelrecht uit de geest geschapen.

We hopen dat Gubbel met deze opmerkingen over zijn methode zijn voordeel zal doen. Wanneer hij nog meer konsekvent van alle stoffelijke bijzaken afziet, dan zal zijn methode stellig nog rijker vruchten kunnen afwerpen, er is zeker geen ding, dat hij er dan niet mee zal kunnen bewijzen. Vele grootsche vernieuwingen van het socialisme staan ons dan nog te wachten.

Verantwoording vrijwillige bijdragen:

P.G. te H. Fl.1.-; J.Z. te H. -.50; B.S. te A. FL.-.40; N. te A. Fl.-.25; G.N. te dH. Fl.1.-; A.B. te dH. Fl.1.-; W.N. te dH. Fl.2.50; Adm. d W N te dH. Fl.2.50.

HET CENTRAAL COMITE DER K.P.D. IN DIENST DER "GESTAPO"
(geheime Deutsche staatspolitie)

De "Basler Vorwärts" van de 18e, en de "Saarbrücker Arbeiter Zeitung" van de 19e April publiceeren onder de titel: "Waarschuwing tegen gevaarlijke elementen en spionnen" een artikel van het Centraal Comi te der K.P.D. waarin men o.a. leest:

"In Zwitsersche en Fransche emigratie probeert een kliek burgerlijke studenten ontbindend onder de arbeiders-emigranten te werken en ze voor het Trotskisme te vangen. Hun onderlinge correspondentie, welke wij onder oogen kregen (!) bewijst, met welk gespuis Trotski omgeven is." Aan het slot van het artikel staat woordelijk:

"Het gaat, om slechts enkelen ervan te noemen, om de volgende personen, waarvan sommigen onder hun eigen naam of onder een deknaam optreden."

Dan volgt een lijst van 15 namen, waarvan ten deele de eigen namen naast de deknamen vermeld staan. Het kleinste deel der genoemde kameraden zijn Trotskisten. Vele van hen bevinden zich nu nog in Duitschland, en ten deele in handen van de Gestapo. De meeste waren lange jaren zeer ijverige leden der K.P.D. Dat de Stalinistische ploebten ook nu bij hun bandietenstreken hun algemeen bekende idiotie niet achterwege lieten, bewijst het feit, dat ze ook de namen van eenige 100% Stalinisten zeker in ver-gissing mede aanvoerden. Intusschen is gebleken, dat de Gestapo op haar wijze op de Stalinistische denunciatie reageerde.

Een nog onbeschaanderd handelwijze van de Stalinistische bureauoratie:

Met volle naam- en ~~preciese adresgegevens~~ werd in de illegale "Rote Fahne" onder de titel "Spion en Demmoiant", een oppositioneële kameraad gehekeld, die zich intusschen in handen van de Gestapo in het huis van bewaring te Moabit bevindt.

Toen voor eenige tijd de Hollandsche regering vier revolutionaire emigranten aan Hitler uitleverde, werd deze daad door de geheele revolutionaire arbeidersklasse met recht als een monsterachtige misdad en als een schandaal gebrandmerkt. Wat zegt het internationale proletariaat van de scharkenstreek van het Centraal Comite dor K.P.D., dat altijd voorgeeft arbeidersbelangen te vertegenwoordigen? Is dit geen spionnendienst voor de nazi's? Is dit geen uitlevering van Deutsche revolutionairen aan Hitler? Is dit geen eenheidsfront met de fasciston tegen het socialistische proletariaat? Denunciatie van lastige politieke tegenstanders aan de klassevijand is een oude, geliefde methode van de Stalinisten, maar tot nu toe is zoo'n kras geval toch nog niet voorgekomen.

Het eenige middel tegen deze schanddaden der Stalinisten bestaat daarin, in alle arbeidersorganisaties en in de arbeiderspers de bandieten-strijdmethoden der Komintern voor de arbeiders te publiceeren, ze te schande te maken en in de scherpste vorm er tegen te protesteeren. Wanneer dit niet gebeurt, zal de Komintern nog vele goede revolutionairen aan den klassevijand verraden.

Wij teekenen hierbij aan:

Dergelijke politiediensten door de K.P.D. verbazen ons heelal niet. 't Is voor ons vanzelf sprekend, dat de Moskou-partijen van dergelijke methoden gebruik maken. Rusland moet leden, die de schoone frase van de opbouw van het socialisme in Rusland dreigt te becritiseeren, onschadelijk maken, naar de beginselen van "ons is niets te dol". (Winkoop) Zoo is de kwestie vanuit de belangen van het Russische staatskapitalisme bezien.

Vanuit de gezichtshoek van de bolsjewistische partijen gezien, is het evoneens vanzelfsprekend. Het Centraal Comite van de K.P.D. heeft het in haar rondschrjven van 5 Februari '34 vanuit Berlijn nog eens haarfijn geformuleerd. Dit rondschrjven is er op gericht, dat de leden der K.P.D. er alles op moeten zetten, dat de K.P.D. "tot de eenige partij van het Deutsche proletariaat moet worden". En iets verder verlangt het Centraal Comite, dat "de K.P.D. tot de enige massa-partij van het proletariaat moet worden". En "de kommunisten moeten daarom de bedriegelijke manoeuvres..... van het contra-revolutionaire Trotskisme vernietigen en de sociaal-democratische arbeiders er van overtuigen, dat er slechts een revolutionaire partij bestaat, dat is de K.P.D."

Wat wil je meer? Als het juist is, dat de partij de leiding van de revolutie heeft, dat de partij de dictatuur uitoefent, dan moeten alle anders gerichte krachten vernietigd worden in naam van de proletarische revolutie. Het aan de justitie uitleveren van anders-denkende arbeiders is een direct gevolg van de beginselen der bolsjewistische taktiek.

En HOE ZEI LENIN HET? We hebben daaromtrent een belangrijke uittaling van hem maar aanleiding van de mislukte Maartactie in Duitschland in 1921.

... - 12 - ...

Zooals bekend was de linkse strooming op 't drijven van Lenin uit de Comm. Partij gezet en was de vereeniging tot stand gekomen met de Onafh. Soc. Democraten.

De leiding der K.P.D. werd daarmede volkomen centrisme. Na het mislukken der Maart-actie wisten de leden der K.P.D. door te zetten, dat deze centristen uit het partijbestuur gezet werden. Maar de leden wilden verder gaan en verlangden het roeymaat dezer verradelijke sociaal-democraten. Lenin bestreed dit en zei:

"Zulke meeningen moet men bestrijden. Nadat men nu in Duitschland het partijbestuur verwijderd heeft, kan men niet nog eens komen met de eisch, de centristen te verwijderen. Als deze tendenzen een richting zouden worden, moet men daar een onverzoenlijke strijd tegen voeren, anders is de IIIe Internationale verloren. Wij mogen geen jota van onze beginselen afwijken..... Wij zouden ons geen 3^e week, nog veel minder 3^e jaar hebben kunnen staande houden, als we van begin af aan niet alleen een strijd tegen de centristen, maar ook tegen de anarchistien gevoerd hadden..... Bij ons zitten een aantal van hon in de govangenis..... Misschien is iemand er tegen, dat we zulke lui liever in de govangenis houden dan in vrijheid? Het is niet anders mogelijk. De dictatuur van het proletariaat kan alleen betaan in de strijd tegen zulke frason....."

(Lenin, op het IIIe wereldcongres)

Wie het doel wil, moet ook de middelen willen. Wie als partij de staatsmacht voor zich opzucht, moet alle andere groeperingen vernietigen als schadelijk gedierte. En daarom past het volkomen in de lijn van de IIIe Internationale om arbeiders van een andere richting bij de politie aan te brengen.

En ten slotte: We hebben bovenstaand bericht ontleend aan het Trotzistenblad "Unser Wort". Maar, waar maken de Trotzisten zich nu eigenlijk kwaad over? Ze zij toch ook "bolsjewisten"? Ze oischoen toch ook de dictatuur van de partij? Ze moeten toch ook alle arbeiders, die er een andere meening op na houden, op de een of andere manier onschadelijk maken? Of zijn ze "humaner"? We gelooven van dergelijke kinderachtigheden niet veel. 't Is toch niet de slechtheid van personen die het optreden bepaalt, maar het zijn de uitvloeisels der beginselen. Als de Trotzisten aan de macht waren, moesten ze hetzelfde doen. Trouwens Trotzki heeft dat in Rusland goudlijk genoeg bewezen. Hoeveel arbeiders heeft hij zelf naar de govangenis en naar Sibirië getransporteerd? En hoeveel arbeiders heeft hij in Kroenstad noergeloge, omdat ze de dictatuur van de partij wilden aantabben? De Trotzisten konden die goedgevoerde vorontwaardiging beter nalaten.

P. I. C. PERSDIENST VAN DE GROEP VAN INTERNATIONALE COMMUNISTEN

Deze persdienst verschijnt minstens één maal per maand. Stuur ons uw vrijwillige bijdrage.

DOELSTELLING:

De ontwikkeling van het kapitalisme voert tot steeds heviger crisissen, welke in steeds grooter werkloosheid en telkens diepere ontwringing van het productieapparaat hun uitdrukking vinden, waardoor miljoenen arbeiders buiten de productie staan en aan de ont-hongering zijn prijsgegeven. De toenemende verarming en de steeds groeiende onzekerheid

van bestaan dwingen de arbeidersklasse den strijd voor de communistische productiewijze aan te binden. De groepen van Internationale Communisten willen de arbeiders in dezen strijd op, het beheer en de leiding van productie en distributie volgens algemeen geldende, maatschappelijke regels ZELF ter hand te nemen, om zoo DE ASSOCIATIE VAN VRIJE EN GELIJKE PRODUCTIE EN VERDELING te verwesenlijken.

De groepen van Internationale Communisten zien den wezenlijken vooruitgang der arbeidersbeweging in de ontwikkeling van het zelfbestaan der arbeiders. Daarom plaatsen ze zich tegenover de leiderspolitiek van de parlementaire partijen en van de vakbeweging en stellen de lous: ALLE MACHT AAN DE ARBEIDERSRADEN! DE PRODUCTIE IN HANDE N VAN DE BEDRIJFSORGANISATIES!

Zevende Jaargang No: 10
Juli 1934 No: 1

ALLE MACHT AAN DE ARBEIDERSRADEN! DE PRODUCTIE IN HANDE N DER BEDRIJFSORGANISATIE'S!

DE KRUPP - HITLERPUTSCH IN DUITSOHLAND

De plotselinge overval op de hoogste S.A. leiding op 30 Juni te München, het neerschieten van Röhm, Heines e.a. en de tegelijkertijd te Berlijn en andere plaatsen ingezette zuiverings-actie, uitgevoerd naar de beproefde "standrecht"-methode, verlichtte als een felle bliksemschicht de drukkende duisternis van politieke spanning in Duitschland. Het was een radicaal afrekenen met de oppositie in eigen kringen, waarbij een 100 - 200 S.A. leiders (het werkelijke aantal kan men slechts gissen) en een aantal andere minder geliefde persoonlijkheden, zoals generaal Schleicher, het leven lieten. Met deze opruiming heeft echter de nationaalsocialistische diktatuur tegelijk duidelijk laten zien, wat zijn censuur bolet lange andere weg bekend te worden, n.l. dat hij zichzelf slechts handhaven kan, wanneer hij links en rechts wild moordend terreur uitoefent.

Voor de groote massa in Duitschland die zijn goostelijk voedsel uitsluitend toegediend krijgt van het N.S. propagandaministerie, is het een aanschouwelijk onderwys van niet geringe beteekenis geweest, dat zelfs door de gelijkgeschakelde pers niet weggelegd kan worden. Hier blijkt weer eens, dat, als de dingen niet bij hun ware naam genoemd mogen worden, de gebeurtenissen om des te duidelijker taal sproken. Het doodschiëten van de z.g. opstandige S.A. leiders geeft het Hitlerregime geen rust, want de oppositie in de S.A. was slechts de flauwe weerspiegeling van de hopelooze toestand, waarin zich het derde Rijk bevindt. De ineenster-ting van Duitschland, die de nationaalsocialistische diktatuur beloofde tegen te houden, en in zijn tegendeel, in een brillante opbloei te veranderen, gaat in versneld tempo verder.